

[Ninn-Hansen.]

fritidsbeskæftigelse, og jeg har i og for sig ingen indvendinger imod, at det er således. Vi har jo tidligere i det høje ting drøftet, hvorvidt der skulle ryddes noget væk, og er vel også nået dertil i forbindelse med håndgerningsundervisningen, således at den i højere grad nu har fået karakteren af undervisning. Men kan det være anderledes, end at aftenskolerne må blive en blanding af undervisning i egentlig forstand og fritidsbeskæftigelse? Hvis en person søger aftenskolen for at få 20 timers undervisning i italiensk, fordi han skal en tur til Italien næste sommer og gerne vil kunne lidt italiensk, så han derigennem vil få mere udbytte af besøget, er det vel ikke undervisning i den forstand, for der er vist meget få, der kan lære italiensk på 20 timer. Men for ham kan udbyttet alligevel være stort. Det er måske for ham meget værdifuldt at kunne nogle få brokker. Men er det helt naturligt, at det skal være andre, der betaler den undervisning — kan man vel kalde det — er det ikke lige så naturligt, at han selv yder noget til det?

Er det ikke også meget svært at skelne imellem, hvad man skal støtte, fordi det er kulturelt værdifuldt, og hvad man skal lade folk selv betale for? Jeg er klar over, at vi skal støtte de kulturelle områder, og det gør vi vel også, men når vi kommer ind på områder, hvor folk samtidig får udfyldt deres fritid og formålet ikke alene er, at de kan dygtiggøre sig, kan man så ikke have lov til at sige — det synes vi da i hvert tilfælde — at hvis man ikke skal støtte al fritidsbeskæftigelse, er det naturligt, at der på dette område ydes en betaling? Det kan dog ikke være meningen, at man skal gøre alt gratis, det gør man jo heller ikke.

Vi kan vel heller ikke hævde, at det, der sker i aftenskolerne, er noget, der fremkalder en kulturel udvikling, en aktivitet hos dem, der søger den, medens det, der sker andre steder, ikke fremkalder en sådan aktivitet. Der er for mig ingen tvivl om — selv om der kan rettes kritik mod radio og fjernsyn — at det, folk ser i fjernsyn, i højere grad kan fremkalde en diskussion, en aktivitet hos dem, end det, at de besøger en aftenskole, kan. Tænk blot på den diskussion, der er sat i gang, fordi nogle studenter opfører en retssag, hvordan

problemet fremkalder aktivitet på dette og andre områder. Det kriterium kan man altså heller ikke bruge for, hvad der skal være gratis, og hvad der skal betales for. I øvrigt er det ikke os, som har bevisbyrden. Vi synes ikke, vi vil gøre os til dommere over, hvad der skal have det blå stempel, der ligger i, at staten skal støtte det fuldt ud, og hvad man skal lade folk selv betale for. Vi har heller ikke ønsket, at man med en sådan gratis undervisning oparbejder en urimelig konkurrence over for det frie foreningsarbejde, der har været i gang igennem mange år og har sin store værdi.

Jeg henviser i denne forbindelse til vort ændringsforslag nr. 4 angående gymnastikundervisning som fag i aftenskolen. Det ærede medlem hr. Justesen gjorde nogle bemærkninger derom, og jeg kan også henvide til de indberetninger, der er kommet fra idrætsforeningerne. Det er blevet meddelt os i udvalget, at såfremt idrætsforeningerne ville udnytte den gratis undervisning og støtten til klubberne fuldt ud, ville det for staten betyde en årlig merudgift på 20-25 mill. kr. Idrætsforeningerne har ikke gjort det, fordi de lægger vægt på deres medlemskontingenter, lægger vægt på at stå frit i forhold til staten, men er det så ikke naturligt, også af konkurrencemæssige grunde, at gennemføre en ordning, der sikrer ligelig konkurrence?

Ligesom det ærede medlem hr. Justesen må jeg advare imod regeringspartiernes forslag om at gennemføre statstilskud til andre foreningers lokaler, hvorved man tvinger den bevilgende myndighed, kommunalbestyrelsen, til at betale, når ungdomsnævnet foreslår det.

Vi har altså en anden principiel opfattelse af disse spørgsmål vedrørende betalingen end den højtærede undervisningsminister og regeringspartierne. Den højtærede undervisningsminister vil nu nedlægge et udvalg til bl. a. at behandle disse spørgsmål, og vi kan jo håbe på, at vi så senere kan komme hinanden nærmere. Der er en principiel forskel, men selvfølgelig skal man heller ikke overdrive denne forskel, hvad angår hele denne lovgivning. Jeg vil gerne fremhæve, at vi er enige om det værdifulde i såvel ungdomsskole- som aftenskolelovgivningen, og navnlig anerkender vi fra alle sider den betydningsfulde